

PHẦN VII

Đông Giao chau mày, cầm cuốn sách Huy đang xem dở dang để trên bàn lên. Dòng chữ trên cuốn sách làm cho cô phải suy nghĩ. Có phải là anh làm thơ tặng cho Nguyên Phương hay không?

Có đôi lúc cô bắt gặp anh ngồi yên lặng hàng giờ với cuốn sách mở trên tay, nhưng hình như chẳng đọc được chữ nào cả.

Đông Giao lật tiếp thêm mấy trang sách nữa, cô run rẩy nhận ra tấm ảnh của Nguyên Phương, sau lưng là chữ viết của Hoàng Huy:

*“Từ đây anh không còn được yêu em ở trong sự thật
 Một cái gì đã qua, một cái gì đã mất
 Ta nhìn nhau, bốn mắt biết làm sao
 Nhớ bao nhiêu yêu mến nồng nàn
 Đời anh không em, lạnh lùng tê buốt...”*

Xếp cuốn sách lại, Đông Giao ngồi thừ người ra. Nguyên Phương đã không còn tồn tại trên cuộc đời lâu lắm rồi, vậy mà anh vẫn còn yêu, vẫn đau khổ đến như vậy sao. Còn cô, anh xem cô là gì của anh đây?

Cô chỉ có được thể xác của anh, còn trái tim anh thì ra trước giờ không hề dành cho cô. Chưa bao giờ Đông Giao cảm thấy mình đau khổ đến thế này. Cô chỉ là cái bóng, là hình ảnh thay thế cho cô gái có tên là Nguyên Phương. Anh chung sống với cô, hoàn toàn chỉ vì cô có ngoại hình giống cô gái ấy.

Đông Giao muốn hét to lên, cả ngày hôm ấy cô không còn là cô nữa mà như một người mộng du nào đó, chìm lắng trong nỗi đau, sự tổn thương của một tình cảm bị lừa dối.

- Em bệnh hả Giao?

Huy đẩy cửa phòng bước vào. Anh bật đèn cho căn phòng sáng lên. Đông Giao kéo gối đập mặt lại.

Huy nhẹ nhàng bước đến kéo cái gối ra:

- Em bệnh sao vậy? Đưa anh xem nào.

Anh sờ lên trán cô:

- Em đâu có sốt gì đâu. Dì về rồi, em ở nhà một mình nên cảm thấy buồn có phải không?

Rồi Hoàng Huy cúi xuống, hôn nhẹ lên trán Đông Giao:

- Có cần anh đưa em đi bác sĩ không? À! Hay là em khó ở vì... có bé bi phải không?

Đông Giao quay mặt vào vách. Anh đang vui gượng với cô mà thôi. Đúng là một người giả dối đến đáng ghét.

- Anh làm ơn để cho em nằm yên một chút đi. Em chỉ cảm thấy khó chịu trong người thôi chứ không có gì nghiêm trọng đâu. Còn chuyện có bé bi thì anh yên tâm đi, không có đâu.

- Vậy ngày mai, anh đi thành phố công tác nhé.

Thấy Đông Giao nhắm mắt như ngủ, Huy đành đi ra. Anh đã dùng hết khả năng của mình để đóng kịch trước mặt Đông Giao rồi, trái tim anh giờ đang đong đầy nỗi nhớ về Nguyên Phương.

Làm sao để quên em được đây Phương? Ở bên cạnh Đông Giao, anh càng thấy nhớ em hơn. Và khi phải nói những lời yêu thương, quả thật không dễ dàng.

Đông Giao đi len lỏi trong vườn trà, đi đến mỏi như cả đôi chân mà vẫn không muốn dừng lại. Huy lại đi thành phố, nỗi cô đơn hoang vắng như càng dâng cao hơn trong lòng Đông Giao. Tự nhiên, vắng anh cô lại cảm thấy dễ chịu hơn là thấy anh đóng kịch yêu thương cô.

Có một khoảng cách ngăn cô đến với anh dù cô thật lòng không muốn chuyện đó. Sự đau đớn của một người vợ khi biết mình được chồng yêu thương qua hình bóng của một người khác.

Những bài thơ của anh làm cho cô đau khổ.

“Anh vẫn yêu em như thuở ban đầu

Thế mà tại sao ta vẫn xa nhau”.

Chẳng thà Nguyên Phương còn sống, Đông Giao sẽ cảm thấy dễ chịu hơn là đi ghen tuông với một người đã chết.

Những cây trà hôm nào trông nay đã lên xanh um và bắt đầu vươn lên cao cho bóng mát.

Gió thổi mạnh cho lá trà xào xạc. Đông Giao cúi đầu đếm bước. Cô giật mình đứng lại khi thấy có một bóng người đứng chắn trước mặt. Ngược nhìn lên, Đông Giao sững sốt kêu lên:

- Minh Vũ !

- Em vẫn còn nhớ anh sao? Vậy mà anh cứ tưởng em lấy chồng xong, tận hưởng hạnh phúc nên quên anh từ lâu rồi.

Đông Giao lạnh nhạt:

- Em vẫn xem anh là bạn.
- Cám ơn em. Am biết bây giờ em đang buồn, rất buồn, đúng không?

Đông Giao cười khẽ:

- Định làm thầy bói à?
- Em biết có một cô gái có tên là Nguyễn Phương chứ Đông Giao?
- Nguyễn Phương? Anh cũng biết cô ta sao?
- Biết chứ. Biết rất rõ.
- Cô ấy chết rồi mà.
- Ai nói với em như thế? Huy à?

Đông Giao chau mày:

- Anh đang muốn nói chuyện gì vậy? Giọng nói của anh...
- Em xem tấm ảnh này đi.

Minh Vũ rút ra một xấp ảnh đưa cho Đông Giao. Những bức ảnh chụp Hoàng Huy và...

- Nguyễn Phương phải không?
- Lúc nãy em nói là Nguyễn Phương...
- Cô ấy đã mất trong một tai nạn giao thông bên Pháp. Một năm sau, anh Huy về nước mới gặp được em. Lúc đầu ảnh tưởng em là Nguyễn Phương...
- Nếu như anh cho em biết là Nguyễn Phương vẫn còn sống, cô ấy đang làm việc tại phòng trà Queen và chồng của em hay về thành phố là để... gặp cô ta.

Đông Giao đứng chết lặng:

- Anh... anh nói thật đấy chứ, Minh Vũ?
- Không tin, em có thể tự mình đi tìm hiểu.

Đông Giao nhìn trừng trừng vào những bức ảnh. Cô không muốn tin rằng Hoàng Huy đã lừa dối cô như thế, không muốn tin Nguyễn Phương vẫn còn sống nhưng những bức ảnh này không thể nào là những bức ảnh ghép được.

Giọng Minh Vũ ngọt ngào hơn bao giờ hết:

- Anh chỉ muốn giúp em nhận ra bộ mặt giả dối của người mà em đang hết lòng yêu thương mà thôi. Nếu em muốn về thành phố, anh sẽ đưa em đi. Anh có xe đậu sẵn ngoài kia. Nào đi thôi!

- **A**nh mời em ly nước ngenh Phương.

Nguyên Phương nhắM mặt không vui:

- Anh lại về thành phố nữa à? Anh hãy ở lại Gia Lai chăm sóc, lo lắng cho Đông Giao thì tốt hơn là cứ đi tìm em mãi như thế này. Anh làm cho em cảm thấy khó xử lắm.

Hoàng Huy sắM mặt không vui:

- Anh đã cố gắng lắm rồi, nhưng thực sự là ở bên cạnh cô ấy mà anh cứ nghĩ đến em. Anh không biết mình phải tiếp tục như thế nào nữa.

- Chuyện của anh và em đã trở thành quá khứ rồi. Em và mẹ thật sự muốn gặp chị Đông Giao, nhưng rồi cứ đắM đo mãi. Anh cứ đi tìm gặp em mãi như thế này, trước sau gì chị Đông Giao cũng biết thôi.

- Cô ấy vẫn biết là anh yêu em mà.

- Nhưng chị ấy không thể nào ngờ là em vẫn còn sống.

- Em đừng cư xử với anh tàn nhẫn như thế, có được không?

Nét mặt đau khổ của lại làm cho lòng Nguyên Phương mềm lại. Cô không nữ trách anh sao còn quá nặng tình với mình bởi chính trái tim Nguyên Phương cũng vẫn còn đong đầy tình yêu. Họ đã có với nhau không biết bao nhiêu là kỷ niệm, thật không dễ dàng gì quên được nhau.

- Em cho anh mời em một ly nước đi Phương.

Nguyên Phương cầm lấy ly nước, tay cô vô tình chạm khẽ vào tay Huy. Cô bối rối rút tay lại khiến cho ly nước rơi xuống đất vỡ tan tành. Nguyên Phương hốt hoảng khom người xuống nhặt những mảnh ly vỡ, miệng ắp úng:

- Em xin lỗi.

- Để anh nhặt cho, coi chừng đứt tay em đó.

Huy nắm bàn tay Nguyên Phương giữ lại, ánh mắt của họ giao nhau.

Đúng lúc đó, một bóng đen xông vào, đó chính là Đông Giao. Cô đã đứng chết lặng nhìn cảnh tượng ấy, đôi mắt mở to quét thẳng vào Nguyên Phương. Không còn nghi ngờ gì nữa, mái tóc dài và gương mặt giống Đông Giao như đúc. Cô lùi lại, mặt xanh tái:

Hóa ra cô ấy vẫn còn sống.

- Giao!

Hoàng Huy lúng túng buông tay Nguyên Phương ra. Anh từ từ đứng lên. Sau lưng Đông Giao còn có Minh Vũ. Đôi hàm răng Huy nghiến chặt lại. Đông Giao nắM ngenh:

- Anh không còn lời nào để biện minh cả, phải không?

- Giao à! Anh...

Hoàng Huy níu cánh tay Đông Giao, nhưng cô đã gạt mạnh tay anh ra:

- Anh nói là Nguyên Phương đã chết rồi kia mà. Tại sao cô ta vẫn còn sống và còn sang Việt Nam tìm anh?

Nguyên Phương ngậy người ra nhìn Đông Giao. Cô xúc động mạnh, thì ra đây là người chị song sinh của cô đây mà. Từ lúc khôn lớn cho đến giờ, hai người mới được gặp nhau.

Cái nhìn của Nguyên Phương càng khiến Đông Giao giận dữ. Cô vung tay tát mạnh vào mặt Hoàng Huy:

- Thì ra tôi đã làm anh. Đồ dối trá!

Đông Giao quay người chạy khỏi phòng trà với một tâm hồn tan nát.

- Giao, dừng lại đi em!

Huy đuổi theo nhưng Minh Vũ đã nhanh chân hơn. Hắn bắt kịp Đông Giao, nói:

- Anh đưa em về.

Rồi mở cửa xe cho Đông Giao vào, Minh Vũ lái xe chạy nhanh đi.

- Giao, dừng lại đi em!

Huy gọi đến lạc giọng nhưng chiếc xe của Minh Vũ đã hòa vào dòng xe tấp nập trên đường mất tăm.

Nguyên Phương khập khễnh bước theo ra, cô lo lắng:

- Sao anh không đuổi theo chị ấy?

- Đông Giao đã lên xe của Minh Vũ đi mất rồi. Nhưng anh sẽ tìm và giải thích với cô ấy sau.

Nguyên Phương bản thân đứng nhìn theo dòng xe chạy trên đường. Tại sao Đông Giao lại không nhận ra cô chứ. Lẽ ra Đông Giao phải hiểu, làm gì có chuyện hai người trên đời lại giống nhau đến thế, trừ phi đó là hai chị em song sinh mà thôi.

- Anh nên đi tìm chị Đông Giao ngay bây giờ đi còn hơn là đứng mãi đây. Em tự về nhà một mình được rồi.

- Không, anh đưa em về nhà trước. Anh biết những chỗ cô ấy thường đi mà. Anh chắc sẽ tìm được cô ấy ngay thôi.

Đưa Nguyên Phương về tận nhà xong, Hoàng Huy mới lái xe đi tìm Đông Giao. Cô lại đi với Minh Vũ, anh không hiểu sao hắn lại cứ bám theo anh và Đông Giao mãi. Huy lần lượt tấp vào những nơi mà anh nghĩ là Đông Giao sẽ

đến nhưng đều không có. Điện thoại của cô cũng đã tắt luôn. Huy quay lại nhà của Nguyễn Phương. Cô ra mở cửa cho anh, lo lắng hỏi:

- Không tìm thấy chị ấy hở anh?

- Không thấy. Lẽ ra chúng ta nên giải thích rõ ràng mọi chuyện với cô ấy còn hơn là giấu giếm cô ấy để ra nông nỗi này.

Suốt đêm hôm ấy, Hoàng Huy đi tìm Đông Giao đến rã rời...

Đông Giao nói với Minh Vũ:

- Cám ơn anh đã cho tôi biết mọi việc. Bây giờ thì anh đi đi, không cần phải đi theo lo lắng cho tôi nữa. Tôi sẽ về Gia Lai một mình.

- Em không ở lại thành phố sao? Về trên đó chắc gì Hoàng Huy không lên đó liền với em bây giờ?

- Anh ấy không về rồi cũng sẽ về, đó là nhà của anh mà.

- Thôi tùy em vậy. Nhưng bao giờ em cần anh thì cứ gọi điện thoại cho anh, anh sẽ đến ngay dù là ngày hay đêm.

- Cám ơn.

Đông Giao mệt mỏi ôm vai. Mọi thứ trong cô dường như sụp đổ trong phút chốc. Tất cả, gia đình, hạnh phúc, tình yêu. Cô giờ không còn gì hết. Cả cha và mẹ và Hoàng Huy, tất cả đều xa lạ và lừa dối.

Minh Vũ nhìn theo Đông Giao. Chưa đến lúc anh ra tay lôi kéo Đông Giao về với mình. Trông cô hoàn toàn suy sụp, Minh Vũ thầm hả dạ.

- Anh không yên lòng để em đi một mình. Nếu muốn về Gia Lai đi nữa thì em cũng nên đợi đến sáng mai. Hay là anh đưa em đến nhà ba hay mẹ em nhé.

Đông Giao lắc đầu:

- Thôi, em ra bến xe tìm phòng trọ nghỉ lưng đỡ vài giờ, chờ đến lúc có xe là về ngay.

- Như thế sao được. Hoàng Huy không tốt với em thì em cũng phải nghĩ đến sức khỏe của chính mình chứ. Nào, lên xe của anh đi, anh đưa em đi tìm phòng trọ. Chờ đến sáng hẵng về. Em một mình đi lang thang trong đêm như thế không tốt lắm đâu.

Đông Giao do dự một chút rồi gật đầu. Cô leo lên xe Minh Vũ để anh ta chở cô đi.

Minh Vũ đưa Đông Giao đến một khách sạn. Anh ta gọi thức ăn khuya cho cô. Đông Giao chỉ ăn được một chút. Sự đau khổ trong lòng khiến cô không tha thiết gì hết. Cô ngồi thẩn thờ.

Có nên ly hôn với Hoàng Huy hay không? Hai tháng nay, anh luôn ở bên cạnh cô, thân xác ở đó mà tâm hồn ở tận đâu đâu. Tại sao cô phải níu kéo hay tự làm khổ mình vì một kẻ không yêu mình làm gì nữa.

Hai lần lên xe hoa, một lần thì bỏ đi trong đêm tân hôn, còn lần này thì... Thử hỏi hạnh phúc ở đâu?

Đêm ấy trong căn phòng khách sạn, Đông Giao ngủ một giường còn Minh Vũ ngủ một giường. Cô chợt cảm thấy, nếu có một tình bạn tốt đẹp với Minh Vũ thì tốt hơn.

Sáng sớm, Minh Vũ đưa Đông Giao ra bên xe về Gia Lai. Cô đặt tay mình vào tay Minh Vũ:

- Em quyết định rồi, có lẽ em sẽ ly hôn để Hoàng Huy có thể trở lại với Nguyễn Phương.

- Người thiệt thòi sẽ là em đó.

- Em không muốn sống với tình cảm vay mượn nữa. Mấy tháng qua, em đã thật ngu ngốc khi quyết định như thế.

Tim Đông Giao se lại. Cô yêu Hoàng Huy nhiều quá, và nếu ly hôn chưa hẳn đã dễ dàng quên anh.

Tiếng xe quen thuộc chạy vào sân nhà cho Đông Giao biết Hoàng Huy đã về. Cô đã chuẩn bị tinh thần cho một cuộc ra đi và chỉ cần gặp mặt anh lần cuối để nói cho rõ ràng rồi cô sẽ ra đi.

Hoàng Huy ngập ngừng một chút rồi bước vào nhà. Anh đến ngồi trước mặt Đông Giao.

- Lời biện nào trong lúc này cũng sẽ làm tổn thương em. Có điều, có chuyện này anh muốn nói với em, anh hoàn toàn không biết chuyện Nguyễn Phương còn sống. Chính Minh Vũ nói cho anh biết. Dù sao anh cũng nên cảm ơn anh ta đã cho anh biết chuyện này.

Mặt Đông Giao như đóng băng. Lòng cô thấy lạnh hơn bao giờ hết. Suốt đêm qua cô đã khóc hết nước mắt, và giờ cô không muốn rơi lệ nữa. Ánh mắt của Đông Giao làm Huy chạnh lòng. Anh tìm bàn cô nhưng Đông Giao đã rút lại.

- Tôi muốn ly hôn. Ngay sau khi nói chuyện với anh xong, tôi sẽ rời khỏi căn nhà này ngay.

- Ly hôn? Em muốn như vậy thật sao hở Giao?

- Điều này có lẽ anh còn muốn nhiều hơn tôi nữa mà.

- Em làm rồi. Nguyên Phương sẽ không trở lại với anh đâu. Cô ấy chính là em song sinh với em đó.

Đông Giao quay phắt lại:

- Anh nói gì?

- Nguyên Phương là em song sinh của em. Và người hôm nọ anh dắt về nhà mình chính là mẹ ruột của em. Sự thật là họ vẫn còn sống.

Đông Giao lặng người. Mẹ và em gái của cô còn sống thật sao?

- Mẹ và Nguyên Phương định sẽ nói chuyện này cho em biết. Họ muốn anh chuẩn bị tinh thần cho em, còn anh thì bị sa lầy trong sự ăn năn hối tiếc vì đã phụ bạc Nguyên Phương.

Đông Giao giờ đã lấy lại bình tĩnh. Cô cười đau đớn:

- Tôi ly dị cho hai người được trở về bên nhau, như vậy không tốt sao?

- Mẹ và Nguyên Phương đang chờ em ngoài xe. Em hãy đi gặp mẹ và em gái em đi.

Thật khó mà chấp nhận được sự thật những người tưởng đã chết hóa ra lại còn sống và đã trở về. Đông Giao đứng bật dậy, cô đi nhanh ra cửa.

Hai người thân yêu của cô đang xuất hiện trước mặt cô. Họ nhìn cô với đôi ngập tràn lệ nóng.

- Lẽ ra mẹ đã nhận con ngay sau hôm ấy, nhưng rồi mẹ lại sợ con đau khổ. Dù sao bây giờ mọi chuyện đều đã an bài hết rồi. Con hãy rộng lòng tha thứ cho chồng con.

Đông Giao bước tới, cô ngã vào lòng mẹ:

- Tại sao hôm đó mẹ không cho con biết sớm. Tôn thương hay không thì con đã chịu tổn thương rồi.

- Đông Giao!

Nguyên Phương đặt tay mình lên vai Đông Giao:

- Có lẽ chị cũng không ngờ là mình có một đứa em rất giống chị, có phải không?

Đông Giao quay lại. Hai chị em cùng ôm nhau thôn thức. Tất cả quả như một giấc mơ.

- Giao ạ! Dù muốn hay không thì Hoàng Huy cũng đã là chồng của con. Nguyên Phương đã xác định vị trí của nó. Còn Đông Giao con hãy mở rộng lòng đối với chồng của mình. Hạnh Phúc không dễ tìm đâu con, phải biết trân trọng nó.

Đông Giao cúi đầu. Cô biết là sẽ rất khó. Hoàng Huy vẫn sẽ tử tế và dịu dàng với cô, nhưng làm gì trong sâu thẳm trái tim mình, anh đã hoàn toàn xóa hết hình bóng Nguyên Phương. Cô đã từng chịu đựng đau đớn giày vò trong nhiều ngày qua với sự chia sẻ tình cảm ấy. Cô không muốn lặp lại nữa.

Nguyên Phương tha thiết nói:

- Giao ạ! Xin chị hãy tin tui em. Em đã xác định rõ chỗ đứng của mình rồi. Ngay từ lúc em bị tai nạn, chuyện của em và anh ấy đã kết thúc rồi.

- Hãy gác chuyện ấy sang một bên đi mẹ. Sao mình cứ phải phân vân về chuyện ấy mãi.

Đông Giao vui vẻ cười. Cô lặp lại câu nói hôm nào:

- Hồi còn trẻ, chắc là mẹ đẹp lắm phải không mẹ?

Bà Nga âu yếm vuốt vuốt lọn tóc phủ trên trán Đông Giao:

- Cũng có. Nhưng xem ra bây giờ con còn xinh đẹp hơn mẹ ngày xưa nhiều.

- Mẹ lai... mèo khen mèo dài đuôi rồi.

Không khí ấm áp vui vẻ quay lại, tưởng chừng như hạnh phúc đã quay trở về. Hơn mười một giờ đêm, Đông Giao vẫn còn trong phòng mẹ mình. Bà Nga nhắc khéo:

- Mẹ mệt muốn ngủ. Con sang phòng với chồng con đi.

Đông Giao phụng phịu:

- Tối nay con muốn ngủ ở đây.

- Còn thiếu gì ngày tháng hở con. Nghe lời mẹ, sang phòng bên đó đi con. Từ lúc gặp mẹ với Nguyên Phương, dường như con bỏ quên chồng con rồi.

- Đâu có sao hở mẹ. Hai mươi năm nay con mới gặp lại được những người thân mà. Tối nay dù mẹ có đuổi, con cũng không chịu đi đâu.

Biết tính Đông Giao bướng bỉnh, bà Nga đành cười:

- Thôi được. Mẹ biết tính con mà. Lúc năm sáu tháng tuổi đã vậy rồi, không giận thì thôi mà đã giận thì dỗ hoài cũng không nguôi.

Đông Giao cười thú vị:

- Mới mấy tháng mà cũng biết giận nữa hở mẹ?

- Biết chứ. Lúc đó con rất xấu tính đói, khi đã đói cứ giãy nảy người ra mà khóc. Nguyên Phương thì lạnh lắm, cứ bú no thì ngủ. Cho bú chậm, đói thì chỉ khóc vài tiếng nhỏ mà thôi.

- Cho nên khi bỗng con bỏ đi, mẹ chỉ nghĩ đến chuyện bỗng Nguyên Phương theo mà bỏ con ở lại phải không?

Bà Nga ngậm ngùi:

- Mẹ cũng muốn mang con theo lắm, nhưng một nách hai đứa con, mẹ biết làm sao đây? Mẹ đành cõng một mình Nguyên Phương mà bỏ con ở lại. Con ở lại sung sướng hơn Nguyên Phương nhiều. Em con đã từng có lúc sữa cũng không có mà uống, chỉ uống nước cơm với đường.

Đông Giao xúc động ôm Nguyên Phương:

- Tội nghiệp cho em! Chị ở lại với má lớn, bà cũng thương chị lắm cho nên chị trở nên ngỗ nghịch, ương bướng lắm. Có thể nói chị chưa từng ném qua đầu là như thế nào.

- Còn em con lúc năm sáu tuổi đã phải đi theo mẹ phụ buôn bán, áo quần thường không lành lặn cho đến lúc mẹ vào giúp việc cho một gia đình nọ. Khi họ đi nước ngoài mang theo cả mẹ và Nguyên Phương đi. Đúng là không có ai phải chịu khổ suốt đời cả, phải không con?

Đông Giao nằm lắng nghe. Cô chùng chình không muốn trở về phòng mình. Ít nhiều lòng cô cũng bị tổn thương, cô không muốn gặp Hoàng Huy.

Huy nằm xem truyền hình một lúc thì ngủ quên luôn. Chùng giật mình tỉnh dậy, thấy căn phòng chỉ còn lại một mình mình, chiếc ti vi đã không còn sóng, chương trình truyền hình đã hết, anh ngồi dậy tắt máy. Đông Giao không về phòng ngủ. Cô vẫn không muốn gặp mặt anh. Trong hoàn cảnh này, cách duy nhất là anh nên bằng lòng với những gì mình đang có. Tình yêu ngày nào xin hãy để cho chìm theo cát bụi thời gian. Mãi chìm đắm trong suy nghĩ, Huy thiếp đi lúc nào không biết.

Khi anh tỉnh dậy thì bên ngoài trời đã sáng mờ mờ. Theo thói quen, anh trở dậy bước ra ngoài. Đèn nhà bếp đang sáng có lẽ là Đông Giao. Huy bước xuống, thì ra là Nguyên Phương chứ không phải là Đông Giao. Cô cười không tự nhiên lắm.

- Anh cũng dậy sớm vậy à.

- Ừ. Buổi sáng anh hay dậy chạy bộ lắm. Hồi ở bên Pháp, tụi mình vẫn thường hay chạy vào những buổi sáng em quên rồi sao?

- Ồ. Anh uống chút cà phê đi rồi hãy chạy.

- Thôi, anh đánh răng rửa mặt xong, tập thể dục một lát rồi mới về nhà tắm rửa uống cà phê sau.

Không nghe Nguyên Phương nói gì, Huy quay ra. Anh nhìn về phía phòng bà Nga, thấy cửa khép hờ, có lẽ là Đông Giao vẫn còn ngủ.

Thay quần áo xong, Huy mở cửa đi ra ngoài. Anh không để ý thấy trong một góc khuất, Đông Giao đang lặng lẽ quan sát anh. Cô đã lắng nghe cuộc trò

chuyện giữa anh với Nguyên Phương mà lòng băng khuâng. Nếu không có cô, chắc hẳn họ sẽ đến với nhau.

Cô nhớ câu nói mình đọc ở đâu đó: “Không gì làm tình yêu mãnh liệt bằng những trở ngại không khắc phục được”. Có phải đã đến lúc cô nên rút lui hay không?

Đêm nay, bà Nga nhất quyết bắt Đông Giao phải về phòng của cô cho bằng được.

- Nếu như con cứ ở phòng của mẹ thì mẹ và Nguyên Phương sẽ quay về thành phố ngay. Con đừng làm cho mẹ và Nguyên Phương phải khó xử chứ.

Đông Giao cười... vui vẻ:

- Được rồi. Con sẽ về phòng. Mẹ không cần phải gây áp lực với con như thế. Và lại, vợ chồng đâu phải chuyện một ngày một bữa đâu mà mẹ.

Tuy vậy, cô cũng nấn ná ở lại gần nửa tiếng đồng hồ nữa mới chịu rời phòng bà. Huy đã tắt đèn, anh đã thiu thiu chợp mắt được một lúc. Đông Giao không vào giường, cô ngồi thu mình trên ghế.

Cô đã nhìn thấy cái chân cụt của Nguyên Phương và vết sẹo trên má cô. Đối với mặt người con gái, sự mất mát này là một sự đau khổ ghê gớm. Cô đã nhìn thấy ánh mắt xót xa của chồng mình, ánh mắt buồn hiu hắt đó như những đợt sóng ngầm nhấn chìm Đông Giao. Vừa đoàn tụ với mẹ, giờ Đông Giao không muốn phải rời xa những người thân yêu nhất trong cuộc đời mình. Nhưng đối diện nhau, cô hiểu Hoàng Huy cũng không được tự nhiên, anh cũng không dám bày tỏ cử chỉ nào thân mật với cô trước Nguyên Phương. Vợ chồng mà như vậy sao?

- Sao em không đi ngủ đi Giao ?

Hoàng Huy tựa mình tỉnh giấc. Anh trỗi dậy tiếng về phía Đông Giao và ngồi xuống bên cạnh cô, vòng tay ôm vai cô kéo vào ngực anh:

- Em vẫn còn buồn anh sao?

Không hiểu sao Đông Giao lại không có cảm giác gần gũi với anh như ngày nào khi anh ôm cô. Cô lắc đầu không nói.

- Em vẫn giữ thái độ này với anh thì càng làm cho Nguyên Phương khó xử hơn.

- Anh nghĩ là em muốn như vậy hay sao chứ? Nhưng rõ ràng trước mặt Nguyên Phương, anh không dám thân mật với em.

Huy thở dài:

- Em phải thông cảm cho anh chứ. Hãy bỏ qua chuyện cũ đi em.

Huy cúi xuống hôn cô. Những nụ hôn lại làm mềm trái tim Đông Giao, nhưng cũng khiến cho cô tủi thân. Không kềm được, Đông Giao bật khóc nức nở trong lòng chồng mình. Nhưng tiếng khóc của cô bị lấp lại bởi nụ hôn và rồi chỉ còn lại niềm đam mê. Anh thật tình muốn chuộc lỗi với cô và Đông Giao thì muốn anh một lần trọn vẹn là của cô. Nhưng sao lạnh nhạt quá. Buông nhau ra, anh nằm khép mắt dang rộng cánh tay cho Đông Giao gối đầu lên. Đông Giao chìm vào giấc ngủ, còn lại Hoàng Huy nằm một mình thao thức. Anh thật sự muốn quên Nguyễn Phương nhưng sau phút mặn nồng với vợ anh mới hiểu rằng, hình bóng Nguyễn Phương vẫn còn quá đầy trong tâm trí anh.

Rút nhẹ tay ra và để đầu Đông Giao nằm trên gối, Hoàng Huy ngồi dậy, anh bước ra ngoài.

Sương đêm lạnh lạnh. Con trăng già soi mờ mờ. Mùi hương thiên lý thoang thoảng nồng nàn.

Chợt Huy đứng lại, trên chiếc ghế đá, một dáng ngồi... Là Nguyễn Phương! Cô đang gục đầu giữa đôi bàn tay. Huy bàng hoàng bước lại gần:

- Phương!

Nguyễn Phương giật mình. Cô bối rối lau nhanh nước mắt:

- Sao anh lại ra đây?

- Anh không ngủ được.

Nguyễn Phương vụt đứng lên:

- Thôi, em vào phòng ngủ đây.

Cô quay lưng đi nhưng Huy đã nắm tay cô lại:

- Em khóc phải không?

- Đâu có.

- Anh biết là có.

Rồi không dẫn được lòng, anh kéo cô vào lòng mình.

- Anh biết như thế này là không phải, nhưng thực sự lúc ôm cô ấy trong vòng tay, anh chỉ nghĩ đến em thôi.

- Anh buông em ra đi! Có lẽ ngày mai em và mẹ sẽ về Sài Gòn.

Hoàng Huy nghẹn ngào:

- Anh biết.

- Đông Giao là chị của em, là vợ của anh. Anh hãy xem như em đã chết rồi vậy.

- Làm sao anh có thể nghĩ như vậy được chứ.
- Buông em ra!

Nguyễn Phương vùng mạnh, cái chân giả của cô không gượng chới với sắp ngã. Huy đau khổ ôm Nguyễn Phương vào lòng, nước mắt cả hai nhạt nhòa.

Trong một góc, Đông Giao đứng nhìn họ, cô hiểu hơn bao giờ hết là cô chỉ là một chướng ngại vật.